

Υπάρχουσι τόσα εἶδη γέλωτος, ὅσα καὶ φωνήεντα.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅσων ὁ γέλως ἤχει ὡς Α, εἶνε εἰλικρινεῖς, ἀσταθεῖς, φίλοι τοῦ θυροῦ καὶ τῆς κινήσεως.

Οἱ γελῶντες μὲ τὸ φωνήεν Ε εἶνε φλεγματικοὶ καὶ μελαγχολικοί.

Τὸ φωνήεν Ο ἐλέγχει αἰσθήματα γενναῖα, καὶ τόλμην κινήματων. Ἐάν ὁ γέλως οὗτος ἀνήκη εἰς πρόσωπον θῆλυ, ἔσο προσεκτικὸς.

Τὸ Ι εἶνε γέλως τῶν παιδίων καὶ τῶν ἀπλοϊκῶν, μαρτυρεῖ δὲ ἄνθρωπον περιποιητικὸν καὶ ἐπιδεκτικὸν ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ δειλὸν καὶ ἀναποφάσιστον.

Ἀπόφυγε ὡς πανώλην πάντας ὅσων ὁ γέλως ἤχει ὡς τὸ γαλλικὸν u. Εἶνε φιλάργυροι, ὑποκριταὶ καὶ μισάνθρωποι.

Διάστημα φυσιολόγοι πολλὰκις ἀπεράνθησαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐλάχιστα παρατηρεῖ τὴν θυμασίαν οὐξύναιον, τὴν ὁποίαν δεικνύουσι τὰ ζῶα πρὸς ὅσα οἱ κύριοί των φέρονται ἠπίως καὶ συμπαθῶς. Ἐν παράδειγμα τοιαύτης νοημοσύνης εἶνε τὸ ἐπόμενον, ὅπερ ἀναφέρει ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς «Little Folks Magazine».

Ἰσπανὸς χωρικός, κατοικῶν εἰς τὰ προάστεια τῆς Μαδρίτης, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἤρχετο κατ' ἐκάστην εἰς τὴν πόλιν ὀδηγῶν ὄνον φορτωμένον δύο στάμνους γάλακτος, ὅπερ ἐπώλει εἰς τοὺς πελάτας του. Ἡμέραν τινὰ ὁ χωρικός ἠσθένησεν, ἡ δὲ σύζυγός του ἐπρότεινε νὰ πέμψωσι μόνον τὸν ὄνον νὰ φέρῃ τὸ γάλα εἰς τοὺς πελάτας. Τοῦ ἀνδρὸς συναιδέσαντος, αἱ στάμνοι πλήρεις γάλακτος ἐφορτώθησαν ἐπὶ τοῦ ὄνου, τεμάχιον δὲ χάρτου προσηρτήθη εἰς τὸ προμετωπίδιον τοῦ ζώου, δι' οὗ παρεκαλοῦντο οἱ πελάται νὰ λάβουν ἕκαστος μόνος τὸ ἀναγκαιῶν γάλα, καὶ νὰ κλείσσουν πάλιν καλὰ τὰς στάμνους. Ὁ ὄνος ἀνεχώρησε μόνος, μετὰ τινα δὲ ὥραν ἐπανῆλθε φέρων κενὰς τὰς στάμνους εἰς τὴν θέσιν των. Ἀναβρώσας ὁ κύριος τοῦ ὄνου ἐξῆλθε πάλιν κατὰ τὸ σῦνηθες εἰς τὸν προκρινὸν γῦρον μὲ τὸ γάλα, ἐρωτήσας δὲ τοὺς πελάτας του ἂν ὁ ὄνος τοῖς ἔφερε τακτικῶς τὸ γάλα, ἔμαθεν ὅτι τὸ ζῶον, ἅμα φθάνον ἐνώπιον ἐκάστης θύρας, ἵστατο περιμένον νὰ ἔλθωσι νὰ λάβωσι τὸ γάλα, χωρὶς ποτε νὰ ἀπατηθῇ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔσυρε διὰ τῶν ὀδόντων τὸν κώδωνα, ὅταν ἠργοπόρουσεν νὰ ἐξέλθωσι.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἀφήγησις εἶνε ἔπαινος οὐ μόνον τῆς νοημοσύνης τοῦ ζώου, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ πρωτότυπον τῆς ἡλιθιότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς παροιμιώδους τιμιότητος τοῦ λαοῦ τῆς Ἰσπανίας, μεταξὺ τοῦ ὁποίου σπανιώτατον εἶνε νὰ ἀπαντήσῃ τις κλέπτην.

Ἀπὸ ποίας ἡλικίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ συνέρχεται εἰς γάμον; Περὶ τούτου διαφωνοῦσιν αἱ νομοθεσίαι τῶν διαφόρων τῆς Εὐρώπης Κρατῶν. Ἴδου δὲ πῶς ὀρίζεται ὁ κατώ-

τατος ὅρος τῆς ἡλικίας κατὰ τὰ διάφορα Κράτη. Ἐν Αὐστρίᾳ δι' ἀμφοτέρω τὰ γένη ἀπαιτεῖται ἡλικία 14 ἐτῶν. Ἐν Βελγίῳ διὰ μὲν τοὺς ἄνδρας ἡλικία 18 ἐτῶν, διὰ δὲ τὰς γυναῖκας 15. Ἐν Γερμανίᾳ 18 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 14 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Ἰσπανίᾳ 14 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 12 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Γαλλίᾳ διὰ τοὺς ἄνδρας 18, διὰ τὰς γυναῖκας 15. Ἐν Οὐγγαρίᾳ οἱ μὲν καθολικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι ἀπαιτοῦσιν ἡλικίαν διὰ τοὺς ἄνδρας ἐτῶν 14, διὰ τὰς γυναῖκας 12· οἱ δὲ διαμαρτυρούμενοι διὰ τοὺς ἄνδρας 18, διὰ τὰς γυναῖκας 15 ἐτῶν. Ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τοὺς ἄνδρας 18, διὰ τὰς γυναῖκας 15. Ἐν Πορτογαλίᾳ 14 διὰ τοὺς ἄνδρας, 12 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Ρωσίᾳ 18 διὰ τοὺς ἄνδρας, 15 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Ρουμανίᾳ 18 διὰ τοὺς ἄνδρας, 16 διὰ τὰς γυναῖκας· ἐν Σαξωνίᾳ ὡσαύτως. Ἐν Ἑλβετίᾳ ποικίλλει εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας ἀπὸ 14 μέχρις 20 διὰ τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀπὸ 12 μέχρι 17 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Τουρκίᾳ δὲ ἐπιτρέπουσι τὸν γάμον ἅμα τῇ ἡβῃ.

Ἡ πόλις τῆς Νέας Ὠρκῆς ἐδέχθη κατὰ τὸ τρέχον ἔτος περὶ τὰς 180,000 μεταναστῶν ἐξ Εὐρώπης· εἰς τετρακοσίας δὲ χιλιάδας προὔπολογίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν μετναστῶν, οἵτινες κατὰ τὸ 1880 θέλουσιν ἐγκατασταθῆ ἐν Ἀμερικῇ. Ὡς γνωστὸν, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶνε σήμερον περὶ τὰ 50,000,000, ἐξ ὧν, ἀπὸ τοῦ 1820 μόνον, ἡ Εὐρώπη ἀπέστειλε περὶ τὰ 10,000,000 διὰ τῆς μεταναστεύσεως.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς χωνεύσεως προτιμητέα εἶνε μετὰ τὸ γεῦμα ἡ ἀνάπαυσις ἢ ἡ κινήσις;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο γενικῶς δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι τὴ καλλίτερον εἶνε ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα νὰ μὴ ἐπιχειρῇ τις οὐδεμίαν ἄσκησιν.

Δύο ἔξοχοι Γάλλοι καθηγηταὶ, ὁ Claude Bernard καὶ ὁ Robin, ἐποίησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πείραμα μηδεμίαν καταλείπον ἀμφιβολίαν. Ἐδοσαν εἰς δύο κύνας τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως νὰ φάγωσιν ἴσον τεμάχιον ἑκάτερος ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλακοῦντος, μεθ' οὗ τὸν μὲν ἀφήκαν νὰ ἀναπαυθῇ, τὸν δὲ ἔφεραν εἰς περιπάτον. Μετὰ τινα ὥραν φονεύσαντες συγχρόνως καὶ τοὺς δύο κύνας ἐξήτασαν τὸν στόμαχον αὐτῶν. Εὗρον δὲ ὅτι ὁ μὲν στόμαχος τοῦ ἀναπαυθέντος εἶχε τελειώσει τὴν χώνευσιν, ἐνῶ ἐν τῷ τοῦ περιπατήσαντος εἶχε γίνεαι αὕτη ἡμιτελής.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουσι τὸ ἐπόμενον λόγιον:

After dinner sit a white,

After supper walk a mile.

ἢτοι: «Μετὰ καλὸν γεῦμα ἀναπαύου· μετὰ λιτὸν δὲ κάμε μικρὸν περίπατον».
